

UIT MIJN OUDE DOOS - DEEL 8 -

door **Simon IPPEL**

De Duitsers waren Polen binnen gevallen en dit tegen de wil van de westerse staten

Alle weerbare mannen werden gemobiliseerd en moesten "pietje" (1) spelen

Afschrikwekkende berichten kwamen vanuit de krakende radio. Het Franse leger kwam onze Belgen ter hulp. Midden in de nacht hoorde men militaire wagens getrokken door paarden over de Alfons Pieterslaan, gevolgd door colonnen soldaten die het binnenland ingingen. Wij stonden zwijgend er naar te kijken.

De Fransen hadden hun Maginotlijn en deze zou allen wel tegenhouden. Over onze IJzer zouden ze nooit geraken, zei mijn vader (2).

Allerlei oefeningen werden ons opgelegd. O.a. ramen beplakken, 's avonds, op een bepaald uur thuis zijn, enz. Op een avond moesten alle lichten gedoofd worden in de stad, zelfs een sigaret aansteken mocht niet. Een Belgisch vliegtuig (3) zou de stad zoeken. Iedereen buiten. Het vliegtuig deed mooi de ronde van de stad. Voor iedereen was het duidelijk, er was iemand die op zolder het licht niet had uit gedaan. Of was het een spion?

Enkele dagen later. Het Duitse leger had ons land aangevallen.

Brandbommen vielen op de stad. In het hotel "Splendid" op de zeedijk werd er snel een hospitaal ingericht. Enkele mensen stonden aan de ingang langs de Koningsstraat te kijken hoe gekwetste soldaten met militaire Rode Kruiswagens toekwamen. Er was veel verwondering dat ook Duitse soldaten mee hielpen. Maar een kenner zei dat het Nederlandse soldaten waren: hun helm was namelijk van hetzelfde model.

Opeens kwam er een geëscorteerde auto met koningin Elisabeth aan. Zij groette ons vluchtig en ging binnen. Enkele dagen nadien is het hospitaal door brandbommen verwoest.

Dagelijks waren twee dames als verpleegkundigen in de weer; ze waren groot en slank, het waren gezusters en lesgeefsters in de "Ecole Moyenne" (4). Hun naam weet ik niet meer.

Mijn moeder wilde vluchten, ze wenste geen tweede bezetting meer mee te maken. Onze valiezen werden klaar gemaakt en met alles wat kostbaar leek erin, vertrokken wij 's morgens vroeg naar onze familie in de Eendrachtstraat 17, bij een zuster van mijn moeder (tante Irma). Daar kwamen vrienden uit Antwerpen met een auto onze valiezen ophalen en wij zouden te voet volgen. De vrienden arriveerden niet. Van armoede en na een nacht slapen op de grond, trokken wij 's anderdaags terug naar huis. En we bleven thuis....

Intussen hadden mijn neven vernomen dat alle jonge mannen zich naar Frankrijk moesten begeven om zich aan te sluiten bij ons leger. Een tiental 17/18 jarigen kwam samen en vertrokken moedig met de fiets, maar na een tocht tot aan Duinkerke en een verschrikkelijk bombardement zijn ze terug naar huis kunnen komen.

Intussen kwamen de Duitsers onze stad binnen: een gemotoriseerd en zeer gedisciplineerd leger. Vanuit het venster keken wij zwijgend toe.

Nog steeds vielen er bommen op onze stad. Het Duitse leger was zo snel opgerukt dat ze verplicht waren op het kruispunt van "Petit Paris" een hakenkruis open te spreiden om zo kenbaar te maken, aan hun vliegtuigen, tot waar ze gevorderd waren.

De koning meldde over de krakende radio dat de strijd gestaakt was. De 18-daagse veldtocht was ten einde. We waren bezet.

Reeds tijdens de mobilisatie werd er gehamsterd (5), aan de Coö van de Romestraat stond men in rijen aan te schuiven. Wat kon men krijgen? Mijn moeder kwam met drie pakken chocolade af, er was niets anders meer voorradig.

Mijn vader was kappersknecht bij Conee Burcke, op de hoek van de St.-Jozefskerk (6), en viel zonder werk. Alle weerbare mannen waren opgeroepen voor het leger en waren al of niet gevangen genomen. Voor ons was van belang: een tijd geen school!

Over onze deur (7) werden eerst "rantsoeneringszegels" gegeven en later is er de luchtbescherming ingericht. Mijn vader zonder werk werd aangenomen en als oud-gediende van de oorlog 14/18 die er toen medische kennis opgedaan had, werd aangenomen als "ambulancier" en bracht het nadien zelfs tot een soort chef.

Wanneer er beschietingen of bommen vielen, waardoor huizen werden vernield en mensen van onder het puin werden gehaald, kregen mijn moeder en ik 's anderendaags al de "malaria's" (8) te horen over het aantal doden en gekwetsten.

Als jongen was het spelen op strand, voorbij tijd. Geen schoppen meer die ratelden over de kasseistenen. We moesten iets anders zoeken om onze tijd te verdrijven.

"Straatje zoeken" was iets dat we persoonlijk uitgevonden hadden en dat mij later grote dienst heeft bewezen (9). Ik had gehoord (meestal van vader) over de bvb Werkzaamheidstraat. Dan ging ik wandelen met mijn kameraad, tot we deze straat hadden gevonden. Soms vonden we ze niet, maar we gaven het niet op. Door inlichtingen te vragen aan voorbijgangers kwamen we aan de straat en 't was ons weer gelukt.

Maar in feite werd het tijd om ernstig een beroep te leren zodat we zeer weinig vrije tijd hadden om ons met spelen bezig te houden. Ook onze vrienden waren verspreid gevlucht of naar andere streken getrokken.

De tijd van "kwajongens"-streken was voorbij!.....

-
- (1) Soldaat.
 - (2) Hij was een kenner want hij had de oorlog 14-18 meegemaakt.
 - (3) Eén voor iedere provincie.
 - (4) Rijks Middelbare School in de Hendrik Serruyslaan.
 - (5) Vooral eetwaren opslaan - naar mijn moeder zegde "voor als meerder nood kwam".
 - (6) Het hoekhuis met glanzende stenen. Het bestaat nog.
 - (7) Sint-Petersburgstraat , 7.
 - (8) "Malaria's" waren tegenslagen en ongelukken.
 - (9) Ik kon namelijk altijd zeggen waar een straat gelegen was.